TOVERITAR

Amerikan suomalaisten työläisnaisten äänenkannattaja ilmestyy Astoriassa, Ore., joka tiistai The Western Workmen's Pub. Society'n kustantamana.

Tilaushinnat Yhdysvaltoihin:
1 vuosikerta $1.75. Puoli vuotta $1.00
Canadaan ja Suomeen:
1 vuosikerta $2.00. Puoli vuotta $1.15

TOVERITAR,
Box 99, Astoria, Oregon.

Entered as second-class matter July 18, 1911, at the Postoffice at Astoria, Ore., under the Act of March 3, 1879.

TOVERITAR
(THE WOMAN COMRADE)

Subscription rates in the United States
One year $1.75. Six months $1.00
In Canada
One year $2.00 Six months $1.15

Toimitus:
ANNA LEPPÄNEN
Box 99, Astoria, Oregon.

Yhteinen rintama ja työläisnaiset

Työväestön keskuudessa kautta koko maailman puhutaan tänä päivänä paljon työväen yhteisestä rintamasta. Mitä on tämä yhteinen rintama, mitä sillä tarkoitetaan?

Työväen yhteinen rintama merkitsee kaikkien työläisten yhtymistä taisteluun kapitalistiluokkaa vastaan. Se tapahtuu sillä tavalla, että kaikkialla, missä työväenjärjestöjä on, olivatpa ne valtiollisia puolueita tahi taloudellisia liittoja, nämä järjestöt hyväksyvät yhteisen ohjelman, jonka puolesta työläisten kaikkialla on taisteltava. Tällaisia kysymyksiä ovat Yhdysvalloissa tänä päivänä työläisten palkkojen alentaminen, työpäivän pidentäminen, työttömyys, ja monia muita, joilla omistava luokka on lähtenyt työläisten työoloja kurjistuttamaan.

Sanottanee, että kyllähän kaikki työväenjärjestöt tietenkin taistelevat näitä kuristuksia vastaan ja että sitä varten ei suinkaan mitään erikoista yhteistä rintamaa tarvita, sillä näissä kysymyksissä työläiset ovat kaikki yhtämieltä, yhteisessä rintamassa.

Tämä väite pitää paikkansa sikäli kun tulevat kysymykseen työläiset. Mutta me olemme nähneet kaikissa työväestön viimeaikaisissa taisteluissa Yhdysvalloissa, Englannissa ja muissa maissa, miten esim. taloudellisten järjestöjen johtomiehet ovat pettäneet työväestöä järjestelmällisesti ja sopineet lakkoja teollisuusherrojen kanssa silloin kun työväestö taistelullaan olisi voinut saada vaatimuksensa läpi. Valtiollisella alalla on ollut samaa. Maailmansodan puhjettua eivät työläiset halunneet lähteä sotaan veljiensä verta vuodattamaan, sotaan, jota kapitalistiset suurvallat kävivät riistotarkoituksissa. Mutta näiden työläisten johtajat saivat uskotelluksi työläisille, että heidän "isänmaansa", heihän etunsa ovat vaarassa, jollei "vihollinen" tule lyödyksi ja voitetuksi. Nämä johtajat ajattelevat, että se mikä on edullista kapitalisteille, on myös edullista työväestölle. Me tiedämme kuitenkin että kapitalistien ja työläisten edut ovat vastakkaisia.

Taloudellisella alalla ovat työväen johtajat onnistuneet ammattiyhdistysten kautta pitämään työläisiä erillään toisistaan ja herättämään yhtenäisen luokkatunteen sijasta ammattikateutta heidän keskensä, joka on johtanut siihen, että kun yhden ammattialan ja sitä vastaavan union työläiset ovat tehneet lakon, on toinen unio ollut valmis ottamaan lakossa olleen työmaan haltuunsa ja käyttämään sitä.

Yhteisen rintaman tarkoituksena on tällaisen karsinajärjestelmän poistaminen siten, että työläiset ryhtyvät yhteisesti taistelemaan heihin kohdistettuja kuristuksia vastaan niin, ettei toinen työväenjärjestö jää välinpitämättömäksi silloin kun hyökkäys toista vastaan on tehty. Tämä ei tarkoita sitä, että kaikki työväenjärjestöt yhtyisivät yhteen järjestöön. Se olisi toistaiseksi mahdoton, koska eri järjestöjen ja puolueiden välillä on vielä olemassa suuria erimielisyyksiä periaatteellisissa kysymyksissä. Tarkoituksena on saada työläiset tässä vaiheessa käsittämään käytännöllisten kysymysten yhteydessä, että silloin kun kapitalismi hyökkää työläisiä vastaan yhdellä työmaalla, silloin se on hyökkäystä kaikkia työläisiä vastaan, kuuluivatpa he mihin järjestöihin tahansa, ja että jolleivät he tällä hetkellä ole valveilla, kohtaa sama kuristus ennen pitkää heidänkin työalaansa. Ja että heidän niin ollen on selostettava kaikille työläisille, mitä hyökkäys merkitsee heille ja suunniteltava yhteisesti, mihin toimenpiteisiin niiden johdosta työläisen on ryhdyttävä.

Työläiset ovatkin halukkaita yhteisesti neuvottelemaan. Mutta me näemme että eräät johtajat tekevät parhaansa estääkseen tätä työläisten yhteisrintamaa, joko pitkittämällä neuvotteluaikaa yhtesten kokousten toimeenpanosta tahi suorastaan kieltäytymällä yhteistoiminnasta. Suomessa kieltäytyivät m.m. Sosialidemokraattisen puolueen johtomiehet toimimasta yhdessä tulevissa valtiollisissa vaaleissa. Suomesta tulleissa lehdissä kerrotaan nyt jo, että Sosialidemokraattiseen puolueeseen kuuluvat yhdistykset alkavat antaa paheksumislausuntoja puolueensa johdolle tuosta kieltäytymisestä, leimaten sen vihamielisyydeksi työväestöä kohtaan, joka pyrkii yhteistoimintaan Suomen Sosialistisen Työväenpuolueen kanssa. Samansuuntaista työläisten heräämistä havaitsemme jo Yhdysvalloissakin. Ammattiunioissa alkavat työläiset nähdä, että heitä tahdotaan pitää eristettyinä toisistaan sen vuoksi, että heidän johtajansa saisivat sen kustannuksella hyötyä virkapaikoistaan. He huomaavat sen ohella, että teollisuusherrat ovelasti käyttävät myöskin tätä karsinajärjestelmää työväestön keskuudessa juuri työväestöä vastaan taistellessaan, siis toisia työläisiä toisia vastaan. Kapitalistien on pakko nykyään käyttää kaikkensa työväen kuristamiseksi, muuten se tukehtuisi. On siis kysymyksessä joko kapitalismin kukistuminen tahi työväenluokan painuminen ennenkuulumattomaan kurjuuteen, ei enempi eikä vähempi.

Työväen yhteinen rintama on siis elinkysymys työläisille. Ja se ei ole sitä ainoastaan työläismiehille vaan myöskin työväenluokan naisille. Silloin kuin kapitalismi kouristaa miestyöläistä työmarkkinoilla raudan kovalla otteella, tuntuu se puristus monin kerroin tuskallisemmalta työläisnaiselle. Nainen, joka nykyisen perhemuodon vallitessa joutuu vielä olemaan lähempänä kotia ja lapsiaan kuin mies, tuntee monin kerroin raskaampana sen kurjuuden, jonka perheenisän työttömyys, nälkäpalkat y. m. epäkohdat laskevat hänen hartioilleen.

Perheenisän niukat ansiot rappeuttavat ja hajoittavat perheen. Jos äiti haluaa olla kotona lapsiaan hoita-

MAALAIS- JA PALKKATYÖLÄISNAISET VENÄJÄLLÄ

Kirj. A. Kollontay.

Venäjällä ei ole yleisestä työväenliikkeestä erillään olevan "itsenäistä" työläis-naisliikettä. Taistelu työväen diktatuurista ja sen käytäntöönpano, yhtä hyvin kuin kaikki muutkin toimenpiteet uuden yhteiskunnan luomiseksi, on kumpaankin sukupuoleen kuuluvien työläisten yhteistyötä. Ja lisäksi, tehdäkseen yhdistetyn taistelun ja työn menestymisen varmaksi, pitää kommunisti-puolue välttämättömänä lisätä moniin tehtäviinsä kysymyksen kaikkien soviettivaltion rakentamistöissä toimivien naisten yhdistämisestä taisteluun maailman ensimäisen työväen tasavallan vihollisia vastaan Neuvosto-Venäjän sisällä tai sen ulkopuolella.

Työväen valtaan nousun alussa keväällä v. 1917 alkoi bolshevikipuolueen toimeenpaneva komitea julkaista erikoista työläisnaisten aikakausjulkaisua nimeltä "Työläisnainen". Tämä julkaisu palveli agitatsionivälineenä työläisnaisten keskuudessa ja myöskin oli apuna kokoamaan heitä bolshevismin lipun juurelle.

Porvarillisen chauvinismin ja kerenskiläisyyden ruusuisessa kukoistuksessa, jolloin kompromissin myrkyllisten kukkien tuoksu porvarillisen hallituksen kanssa yhteistoiminnasta ei ollut vielä haihtunut, "Työläisnainen" lehden toimitus järjesti kesäkuussa 1917 kansainvälisen naisten kokouksen protestiksi veristä maailman sotaa vastaan. Tämä toimeenpantiin vastaukseksi Kerenskin militaristisiin h y ö k käysssuunnitelmiin. Tässä kansainvälisessä kokouksessa (ensimäinen julkinen kansainvälinen kokous Venäjällä) tehtiin vetoomus koko maailman työläisten solidarisuuteen. Neuvostovallan työläisten ankarimpien taistelujen aikana syksyllä 1917 Korniloffin tehdessä uhkaavia hyökkäyksiä samaan aikaan, seurasi luokkatietoinen osa naisista bolshevikeja, ottaen toiminnallaan osaa sisällissotaan. Suuret maalais- ja palkkatyöläisnaisjoukot kuitenkin pysyivät erillään tästä liikkeestä. He pysyivät passiivisina ,kantaen yhä lisääntyvän taloudellisen elämän sekasorron, kurjuuden ja kärsimysten taakkaa, jotka kaikki olivat sisällissodan välttämättömiä seurauksia.

Lokakuun vallankumous ja työläisten valtaan nousu antoi naisille kaikki taloudelliset, siviili- ja poliittiset oikeudet. Tämä aukaisi uuden ajanjakson, joka teki lopun naisten satavuotisesta oikeudettomuudesta. Tästälähtien saavat naiset nauttia Neuvosto-Venäjällä yhtäläisistä mahdollisuuksista kaikilla elämän aloilla sekä taloudellisesti että yhteiskunnallisesti.

Lokakuun vallankumouksen ensipäivästä alkain kiiruhti Kommunistipuolue käyttämään kommunististen naisten apua ja kaikkien niitten työläisnaisten apua, jotka olivat myötätuntoisia Neuvostohallitukselle. Naisia alettiin nimittää komisaareiksi ja täyttämään muita vastuunalaisia valtiollisia tehtäviä. Suurta vastuunalaisuutta ja tärkeitä tehtäviä on uskottu heille sen jälkeen. Yksi nainen oli aivan Neuvostohallituksen alusta alkaen Venäjän kansan komisaarien Neuvoston jäsen.*) Naiset yleensä ovat tottuneet ottamaan käytännöllisesti osaa äsken perustetun Neuvostojärjestelmän rakentamistyöhön. Mutta erillään olevat laajat naisjoukot, erittäinkin maalaisnaiset olivat ankarasti vastaan Neuvostohallitusta. Tämä on selitettävissä siten, että he eivät käsittäneet sitä tosiasiaa, että ainoastaan Neuvostovallan kautta voivat naiset saavuttaa vapautensa. Yhteiskunnallisten uudistusten komisaarien yritykset tehdä Alexander Newsky luostarista sairaskoti, kohtasivat myrskyistä vastarintaa. Pappien kanssa yhdessä naiset marssivat pitkin Pietarin katuja laulaen uskonnollisia lauluja ja kantaen pyhäin kuvia vastalauseeksi tätä yritystä vastaan.

Ankarimpia vastavallankumouksellisia mielenilmauksia saatiin kuulla pääasialisesti ravinnonjako keskuksissa. Tämä johtui siitä, että he eivät ymmärtäneet uutta hallitusmuotoa, joka oli järjestänyt uuden ravinonjako systeemin. Ensialuksi tämä ravinnonjaon hitaisuus saattoi naiset odottamaan pitkissä jonoissa, ja he kun olivat jo pitkän kapitalistisen sodan aikana uupuneet korkeiden elinkustannusten takia, menettivät he nyt malttinsa ja osoittivat suurta tyytymättömyyttä.

Kommunistipuolueen ovet olivat auki työläisnaisille, vaan naiset pysyivät sivussa. Lait antoivat heille täyden oikeuden otta osaa neuvostoihin ja neuvostojen kautta parantaa olosuhteita yleensä ja erittäinkin omaa asemaansa, mutta tästä tosiasiasta huolimatta maalais- ja palkkatyöläisnaisten suuret joukot kammoksuivat Neuvostohallitusta. Kommunisteja pidettiin järjestyksen ja kaikkien perintötapojen hävittäjinä, tahi "jumalattomina", jotka tahtoivat erottaa kirkon valtiosta ja ottaa lapset äideiltä ja antaa ne valtiolle. Naisten pelko ja tyytymättömyys yhtähyvin kuin heidän kommunismin vastustuksensakin kasvoivat pääasiallisesti heidän kärsimyksistään, nälästä ja muista kieltäymyksistä. Vuoden 1918 syksyllä vastavallankumoukselliset tshekkoslovakien avustamina, yrittivät tehdä lopun bolshevikien vallasta ja poistaa neuvostohallituksen. Silloin kommunistipuolue käsitti olevan tärkeätä kohottaa työläisnaisten loukkatietoisuutta. Naisten apua alettiin laajasti käyttämään uuden valtion rakentamisessa. Ne naiset, jotka pysyivät syrjässä neuvostovallan lujittamistyössä tulivat enemmän tai vähemmän huomatuiksi tekijöiksi vastavallankumouksessa. Puolue siis käsitti, että oli välttämätöntä kommunismin edun tähden voittaa naisten myötätunto ja värvätä heidät tukemaan neuvostojärjestystä. Yleinen kommunistinen kiihoitus. ja valistustyö osottautui riittämättömäksi. Köyhimpien maalais- ja palkkatyöläisnaisten herättämiseen ja valistamiseen täytyi löytää toisia keinoja, joiden avulla heidät saataisiin käsittämään, missä heidän paikkansa on ja mikä valta — porvariston vallan palauttaminen — tahi köyhälistön diktatuuri — paremmin turvaa heidän etujaan.

I. Menettelytapoja työläisnaisten järjestämisessä.

Kiitos lankeaa pienelle ryhmälle naistovereita siitä, että heidän alkuunpanostaan ja kommunistipuolueen keskustoimeenpanevan komitean kannattamana, pidettiin koko Venäjän työläisnaisten kongressi Moskovassa marraskuulla 1918. Enempi kuin tuhannen edustajaa oli tässä kokouksessa, tulleena kaikista osista Venäjää maalais- ja palkkatyöläisnaisten valitsemina. Tällä kokouksella ei ollut merkitystä ainoastaan agitationiltaan, vaan se laski perustan työskentelylle naisten keskuudessa kommunistipuolueen yhteyteen järjestetyillä naisten agitatsionikomiteoilla. Nämä komiteat kohdistivat työnsä naisten toiminnan ohjaamiseksi työväen tasavallan rakentamistyöhön ja herättämiseksi taisteluun kommunismin toteuttamiseksi. Komiteain toimenpiteet tämän päämäärän saavuttamiseksi sai kommunispuolueen täyden kannatuksen.

Näiden komiteain tunnuslauseena oli levittää agitatsionia ei ainoastaan suusanallisesti mutta pää-asiassa teoilla, toiminnalla, käytännölli-

*) Hän on tämän kirjoittaja.